

Παπα-Κύριλλος, ο ασκητής της Σκήτης της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου· ο πνευματικός του Αγίου Παΐσιου Αγιορείτου

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Παπα-Κύριλλος, ο ασκητής της Σκήτης της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου01

Ο παπα-Κύριλλος πατρίδα είχε το Αγρίνιο. Μικρός ξενιτεύτηκε στην Αίγυπτο και από εκεί πήγε στον άγιο Σάββα, αφού προσκύνησε τους Αγίους Τόπους. Σε ηλικία 16 χρόνων είχε ρασοφορεθεί, αλλά δεν αναπαυόταν εκεί λόγω των πολλών προσκυνητών και ήρθε στο περιβόλι της Παναγίας. Παρόλο που η ηλικία του ήταν μικρή, και στον κόσμο τα παιδιά της ηλικίας του έπαιζαν, αυτός όμως αγωνιζόταν σαν μεγάλος αθλητής του Χριστού.

Στη Σκήτη Κουτλουμουσίου, του Αγίου Παντελεήμονος, πολύ αναπαύθηκε κοντά στον πνευματικό παπα-Παντελεήμονα, που έμενε στην καλύβη «Εισόδια της Θεοτόκου». Ο γέροντάς του, εκτός από τα άλλα χαρίσματα που έλαβε από τον Θεό, είχε και το διορατικό χάρισμα, γιατί είχε γίνει άνθρωπος του Θεού με τους υπερφυσικούς φιλότιμους αγώνες του. Προέβλεπε και αυτούς που θα γίνουν μοναχοί, ακόμη και το καλογερικό όνομα που θα τους έδιναν. Μόνο στη Μονή Εσφιγμένου θυμάμαι δύο τέτοιες περιπτώσεις μοναχών• έναν από λαϊκό τον φώναξε από μακριά, πριν τον ειδεί, ενώ χτυπούσε την πόρτα: καλώς τον πατέρα Νικηφόρο! Και έναν άλλον επίσης: καλώς τον πατέρα Φίλιππο.

Από έναν, λοιπόν, άγιο γέροντα, παπα-Παντελεήμονα, επόμενο ήταν να δεχθεί πλούσια την χάρη ο ευλαβέστατος νεαρός πατήρ Κύριλλος, όπως ο Ελισσαίος από τον προφήτη Ηλία, και να μείνει διάδοχός του.

Μετά τον θάνατο του γέροντά του ο πατήρ Κύριλλος όχι μόνο δεν αμέλησε τα πνευματικά, αλλά αντιθέτως αγωνιζόταν περισσότερο και έτσι έδινε μεγαλύτερη χαρά στην ψυχή του γέροντά του. Εκτός δε από τις τρομερές νηστείες, έκανε και πολλές αγρυπνίες, από πολύ παιδικό ζήλο, και έπαθε φυματίωση. Μου έλεγε: «έβγαζα κάτι αιματηρά σαν κόμπους με πολύ δυσκολία, αλλά παρακάλεσα τον άγιο Παντελεήμονα και με έκανε καλά δίχως φάρμακα».

Πώς ήταν δυνατόν να τον άφηνε ο άγιος Παντελεήμων να υποφέρει, ενώ είναι

προστάτης της Σκήτης; Μόλις έγινε καλά ο πατήρ Κύριλλος με τη χάρη του Αγίου, άρχισε πάλι τον φιλότιμο αγώνα του.

Είχα την ευλογία αυτή να παραμείνω λίγο διάστημα κοντά του και να ωφεληθώ πολύ. Θα έμενα, φυσικά, για πάντα μαζί του, αλλά δυστυχώς δεν με άφησαν. Τότε εκείνος μου είπε που να πάω και με συμβούλευε στη συνέχεια, το διάστημα που έμενα στη Μονή Φιλοθέου.

Όταν πήγαινα στην Σκήτη για να τον συμβουλευτώ, πριν του αναφέρω το θέμα που με απασχολούσε, μου απαντούσε εκείνος στο θέμα μου. Λάμβανε πληροφορία από τον Θεό ότι θα πήγαινα και τί θέμα με απασχολούσε, και με περίμενε. Πολλές φορές δεν μιλούσε καθόλου, αλλά είχε ένα σημάδι στο βιβλίο και μου έδινε την απάντηση από το βιβλίο, και εγώ του έβαζα μετάνοια και έφευγα ωφελημένος.

Εκτός από το διορατικό χάρισμα, που είχε λάβει από τον Θεό, είχε και το χάρισμα να βγάζει τα δαιμόνια από τα πλάσματα του Θεού. Δεν μπορώ να ξεχάσω μια περίπτωση που είδα με τα μάτια μου, με έναν άνθρωπο που είχε φοβερό δαιμόνιο. Τον είχαν φέρει στον γέροντα δεμένο με αλυσίδες και τον άφησαν στο ναό της καλύβης του για να τον κάνει καλά. Τη νύχτα που σηκώθηκε ο γέροντας, για να ανάψει τα καντήλια και να αρχίσει την προσευχή, το δαιμόνιο λύσσαξε, γιατί στριμωχνόταν από την παρουσία του παπα-Κυρίλλου, και έκοψε τις αλυσίδες και σήκωσε τα χέρια του δαιμονισμένου ανθρώπου ψηλά για να χτυπήσει τον άγιο γέροντα στο κεφάλι με τις κομματιασμένες αλυσίδες. Ο πατήρ γονάτισε αμέσως και ύψωσε και αυτός τα χέρια του στο Θεό και φώναξε: Χριστέ μου, Παναγία μου, διώξε τον δαίμονα από το πλάσμα σου!

Με την φωνή, έτρεξα αμέσως στο ναό και είδα τον μεν γέροντα γονατιστό, τον δε βασανισμένο άνθρωπο χαρούμενο να κάθεται με ευλάβεια σκυφτός στα πόδια του παπα-Κυρίλλου, ελευθερωμένος πια από το δαιμόνιο.

Είχε παρρησία ο γέροντας, γιατί ήταν ταπεινός και ευλαβής με αγάπη. Όταν διάβαζε το Ευαγγέλιο, δεν μπορούσε να συγκρατηθεί από τους λυγμούς και τα δάκρυα, γι αυτό κάλυπτε το πρόσωπό του με το Ευαγγέλιο και μπαίνοντας στο ιερό σκούπιζε με τρόπο το πρόσωπό του. Το ίδιο πάθαινε και όταν διάβαζε και το Θεοτοκάριο.

Τις ακολουθίες τις έκανε με το κομποσχοίνι και καλλιεργούσε την αδιάλειπτη καρδιακή προσευχή.

Δυστυχώς όμως τελευταία, παρά την θέλησή του, τον ανάγκασαν να γίνει ηγούμενος της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου, στην οποία υπαγόταν, γιατί ήταν μεγάλη ανάγκη. Η ανάμειξή του όμως στα διοικητικά και τον ταλαιπώρησε και τον έκανε να χάσει όλη εκείνη την πνευματική κατάσταση που είχε.

Image not found or type unknown

Επειδή είχε γίνει ηγούμενος παρά την θέλησή του, όπως ανέφερα, και ταλαιπωρήθηκε στη συνέχεια πολύ, πιστεύω πως ο Θεός θα του δώσει διπλό στεφάνι, εκτός από το οσιακό και του μάρτυρος, γιατί στα τελευταία του υπέμεινε και μαρτυρικούς πόνους. Ο μισόκαλος τον είχε φθονήσει και έβαλε ένα άγριο ζώο να τον κλωτσήσει πολύ άσχημα, τόσο που τον σακάτεψε και έμεινε πια στο κρεβάτι, υπομένοντας τους πόνους με χαρά και δοξολογία. Το ζώο μετά από το χτύπημα, που του έκανε, έπεσε στη γη και τεντώθηκε νεκρό. Θαύμασαν οι πατέρες και κατάλαβαν από αυτό το γεγονός την αγιότητα του γέροντα.

Έτσι με πόνους και με υπομονή, δοξολογώντας τον Θεό, τελείωσε τον καλόν αγώνα ο παπα-Κύριλλος και ανεπαύθη εν Κυρίω το 1968. Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

Οσίου Παΐσιου του Κουτλουμουσιανού
Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα (απόσπασμα)

Πηγή: koutloumous.com

Σχετικό: [Ιερομόναχος Κύριλλος Κουτλουμουσιανός \(1884 - 25 Δεκ. 1966\)](#)